

[Cat/Cast] [Sant Andreu] Desobediències, vies de victòria

ENDAVANT :: 22/11/2014

Construir futuro desde la ilegalidad. Desde la legitimidad de quien lucha sin obedecer, sin miedo. Sin miedo, ni a perder, ni a ganar

Catalan

Deien K. Marx i F. Engels que el **conflicte de classes és el motor de la història**. I diu el saber popular, traduint aquesta frase a un llenguatge més planer, que **si no haguéssim desobeït mai, encara seríem esclaves**.

Ras i curt, podríem dir que **la Humanitat ha avançat, en un sentit de progrés, a mesura que ha trencat les lleis que encorsetaven, respectivament, les societats contemporànies del moment**. Dins d'aquestes, grups inicialment reduïts de gent impulsaven accions que es confrontaven directament amb l'ordre establert. Contra ells i elles, contra aquesta gent que no acatava, hi queia tot el pes de la repressió.

Però en tant que la seva era una acció compartida cada cop per més persones, la seva acció esdevenia espurna que encenia la revolta. Una revolta que es materialitzava de mil maneres diferents i que, tot sovint, aconseguia guanyar l'objectiu pel qual havia nascut. **L'acció de confrontació, iniciada per poca gent, havia aconseguit guanyar la batalla de la legitimitat, tot trencant la legalitat**.

Construir futur des de la il·legalitat. Des de la legitimitat de qui lluita sense obeir, sense por. Sense por, ni a perdre, ni a guanyar. **La desobediència com a eina transformadora de la realitat i guanyadora de drets, socials, nacionals, humans**. Drets col·lectius.

De tot plegat, en volem parlar amb tres casos que han dut a terme la desobediència per vies ben diferents, però aconseguint totes elles un èxit rotund.

Maig del 1997. Un grup de joves de Sants okupen un edifici abandonat al costat de l'estació de Mercat Nou. Neix el **Centre Social Alliberat Can Vies i neix, de fet, ja desobeint: la propietat privada**.

Amb els anys, creix en espai (la capella del costat) i en gent, creant tot un entorn social al barri de Sants fruit de la seva acció social, política i cultural sempre desobeint. A finals de **maig de 2014**, després de nombrosos judicis guanyats i un de perdut, s'esdevé el desallotjament i parcial enderrocament, per part dels Mossos. **Una revolta al carrer, que encén no només els carrers de Sants sinó de part de Barcelona**, obliga l'alcalde a negociar, i el CSA Can Vies recupera l'espai. **Victòria**.

El **13 de setembre de 2009 va tenir lloc a Arenys de Munt** la primera de les consultes per la independència del Principat de Catalunya. La proposta s'havia materialitzat a través de **l'impuls de la CUP d'Arenys de Munt**, en una idea treballada dins el **MAPA (Moviment Arenyenc Per l'Autodeterminació)**.

Aquell dia, ben lluny de saber-se que això seria l'inici de res, la consulta estava amenaçada per la prohibició de l'Estat i la presència d'elements feixistes. El poble hi va plantar cara, conjuntament amb molta gent solidària d'arreu. **La consulta es va realitzar. Amb èxit aclaparador.** I després d'aquesta, 550 més, en **diferents onades arreu del Principat, incloent la de la ciutat de Barcelona**, el 10 d'abril de 2011. **Victòria.**

Any 2011, quart any de la crisi oficial, enèsim de la crisi real patida per la classe treballadora. Un grup de gent s'aplega per crear la **Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i la Crisi de Sabadell**. Ràpidament, la PAHC acull cada cop més famílies amb la problemàtica de l'habitatge. Cultura assembleària, acció col·lectiva i determinada, construint poder popular pas a pas, des de la base. La situació d'emergència habitacional és tal que **okupen un edifici per allotjar-hi famílies en situació de risc**. Temps després, un **segon** edifici. **I encara un tercer, l'abril de 2013.** Aquest, amenaçat de desallotjament, inicia campanya per aturar-ho. **El setembre de 2014, la Sareb, propietària de l'edifici, cedeix l'edifici a la Generalitat. Victòria.**

Tres històries que són present, tres lluites que són lliçons. I ens reafirmen que la lluita és l'únic camí per guanyar. **Desobediències, vies de victòria.**

Castellano

Decían K. Marx y F. Engels que el conflicto de clases es el motor de la historia. Y dice el saber popular, traduciendo esta frase a un lenguaje más claro, que si no hubiéramos desobedecido nunca, todavía seríamos esclavos.

Raso y corto, podríamos decir que la Humanidad ha avanzado, en un sentido de progreso, a medida que ha roto las leyes que encorsetaban, respectivamente, las sociedades contemporáneas del momento. Dentro de esto, grupos inicialmente reducidos de gente impulsaban acciones que se confrontaban directamente con el orden establecido. Contra ellos y ellas, contra esta gente que no acataba, caía todo el peso de la represión.

Pero en cuanto que la suya era una acción compartida cada vez por más personas, su acción acontecía chispa que encendía la revuelta. Una revuelta que se materializaba de mil maneras diferentes y que, a menudo, conseguía ganar el objetivo por el cual había nacido. La acción de confrontación, iniciada por poca gente, había conseguido ganar la batalla de la legitimidad, rompiendo la legalidad.

Construir futuro desde la ilegalidad. Desde la legitimidad de quien lucha sin obedecer, sin miedo. Sin miedo, ni a perder, ni a ganar. La desobediencia como herramienta transformadora de la realidad y ganadora de derechos, sociales, nacionales, humanos. Derechos colectivos.

Queremos hablar de tres casos que han llevado a cabo la desobediencia por vías muy diferentes, pero consiguiendo todas ellas un éxito rotundo.

Mayo de 1997. Un grupo de jóvenes de Sants okupan un edificio abandonado junto a la estación de Mercado Nuevo. Nace el Centro Social Liberado Can Vías y nace, de hecho, ya

desobedeciendo: la propiedad privada.

Con los años, crece en espacio y en gente, creando todo un entorno social al barrio de Sants fruto de su acción social, política y cultural siempre desobedeciendo. A finales de mayo de 2014, después de numerosos juicios ganados y uno perdido, acontece el desalojo y parcial derribo, por parte de los Mossos. Una revuelta en la calle, que enciende no sólo las calles de Sants sino de parte de Barcelona, obliga al alcalde a negociar, y el CSA Can Vías recupera el espacio. Victoria.

El 13 de septiembre de 2009 tuvo lugar en Arenys de Munt la primera de las consultas por la independencia de Catalunya. La propuesta se había materializado a través del impulso de la CUP d'Arenys de Munt, en una idea trabajada dentro del MAPA (Moviment Arenyenc Per l'Autodeterminació)

Aquel día, bien lejos de saberse que esto sería el inicio de nada, la consulta estaba amenazada por la prohibición del Estado y la presencia d'elementos fascistas. El pueblo hizo frente, conjuntamente con mucha gente solidaria de otras partes. La consulta se realizó. Con éxito extraordinario. Y después de esta, 550 más, en diferentes oleadas en todo el Principat, incluyendo la de la ciudad de Barcelonael 10 de abril de 2011. Victoria.

Año 2011, cuarto año de la crisis oficial, enésimo de la crisis real sufrida por la clase trabajadora. Un grupo de gente se reúne para crear la Plataforma d'Afectados por la Hipoteca y la Crisis de Sabadell. Rápidamente, la PAHC acoge cada vez más familias con la problemática de vivienda. Cultura asamblearia, acción colectiva y determinada, construyendo poder popular paso a paso, desde la base. La situación de emergencia habitacional es tal que okupan un edificio para alojar familias en situación de riesgo. Tiempo después, un segundo edificio. Y todavía un tercero, en abril de 2013. Este, amenazado de desalojo, inicia campaña para pararlo. En septiembre de 2014, la Sareb, propietaria del edificio, lo a la Generalitat. Victoria.

Tres historias que son presente, tres luchas que son lecciones. Y nos reafirman que la lucha es el único camino para ganar. Desobediencias, vías de victoria.

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-sant-andreu-desobediencies>